Ч. 64. Середа 3 цьвітня (21 марта) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старствах на провинциї

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Росийска дума — Розрухи в Румунії. — Справа марокканьска.

На вчерашнім засіданю росийскої думи розпочали ся наради над справою аґрарною. На лаві міністрів явив ся Столипин і кн. Васильчиков, міністер рільництва. Промавляли вже представителї правиці, социялїстів, трудовиків, кадетів, Поляків. Пос. Караваєв представив сумні відносини, серед яких жиє росийский селянин, і порівнав їх з відносинами у Франциї, Німеччинї і Данії. Пос. Кутлер, кадет, заявив ся за примусовим вивлащенем при рівночасним справедливім відшкодованю і назвав погляди крайної лївиці мріями, котрі тепер не дадуть ся перевести. Польский посол, Роман Дмовский заявив, що перед розвязанем аґрарної справи мусить бути насамперед змінена полїтична система правлїня. Особливо в Польщи рільні справи міг би полагодити тілько польский сойм. Міністер рільництва, кн. Васильчиков заявив, що правительство єсть пересьвідчене, що нужда серед селян мине, коли дотичні закони, які предкладає правительство, будуть переведені. Власність землї єсть ненарушима і правительство буде боронити єї ненарушимости. — До голосу в справі аґрарній записало ся 115 послів. Доси промавляло 18. Дума ухвалила все на понедїлковім засіданю розбирати лише справу аґрарну. Нині,ві второк буде дума радити над буджетом, а міністер скарбу буде удїляти пояснень.

Послідні вісти з Молдави і Волощини звучать вже спокійнїйше. Положенє взагалї полїпшило ся. В кількох повітах серед селян настала нагла зміна. Селяни самі направляють шкоди, які наробили, і звертають зрабоване добро. На Волощині в многих округах розрухи були прибрали дуже грізний вид і часто приходило до розливу крови. Однако тепер найчисленнїйші товпи порозганяло войско, а прочі самі порозбігали ся. Вчера вже з Букарешту не було ніяких донесень про нові розрухи. Всюди мав запанувати спокій. Префекти приймають жалоби селян, котрі жадають ріжних полекший від властителїв більших посїлостий і посесорів. Власти домагають ся від них також уступок в користь селян. В самім Букарешті розійшла ся поголоска, що полїция викрила заговір на житє короля. Королївської палати стережуть кадети. Патрулї полїциї і жандармерия ходять по цілім місті. Всї фінансові институциї стережені сильними войсковими відділами. Патрулї розганяють всякі хочби й дрібні громадки осіб, які збирають ся на улицях. Всїх публичних зборів заборонено, над часописями установлено строгу цензуру, друкарень стереже войско. Положенє в місті дуже поважне. — Букарештеньскі часописи доносять, що властителї і арендатори посїлостий наміряють виступити против правительства з жалобою о відшкодоване за страти, які потерпіли внаслїдок розрухів, бо виною правительства єсть, що тих розрухів не усмирило. — Ґенеральний румуньский консуль в Чернївцях так висказав ся про румуньскі заворушеня: „Мушу рішучо відмітити, що заворушеня не мали антисемітского характеру, лише чисто аґрарний. Селяни звернули ся против Жидів єдино тому, що они були головними посесорами землї і використовували селянина з варварскою строгостию". Вкінци висказав консуль надію, що правительственний маніфест успокоїть нарід, в противнім разї поплине кров, бо правительство з цілою енерґією возьме ся до усмиреня заворушень.

Про обсадженє Уджди Французами доносить Аґенция Гаваса такі близші подробиці: Французске войско обсадило Уджду в пятницю о годині 10 перед полуднем, не стрітивши найменшого опору. Шейк міста Уджди вийшов напротив полковника, доводячого окупацийним войском і впевнив єго о приязнім становищи властий супротив Французів. Компанїя жуавів і відділ кінноти увійшли до міста, прочі французкі войска остали перед містом. При входї войск французских до Уджди мешканцї не вказували цїлком занепокоєня нї зачудованя, а радше приглядали ся з цікавостию машируючим войскам. О годині 11½ закінчив ся похід войска в цїлковитім спокою.

51)

Пан Лекок.

З французского — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

Але хоч і як мало взяв Май за своє одїнє, то все-таки належало ся відвдячити тому чоловікови в повстянім капелюсї за єго прислугу. Май запросив єго на чарку і они зайшли до шинку. Побули там може з годину і полокали горло раз пораз з лїкером; коли наконець вийшли, зайшли знов до винного шинку, віддаленого несповна сто кроків від тамтого. Коли шинкар хотів відтак свій шинок замикати і випросив їх за двері, зайшли оба добрі товариші до иншого, котрий був ще отвертий. З того пішли до третого, четвертого, пятого і так зайшли наконець около першої години досьвіта на площу Сен Мішель. Але тут прийшов конець. Не було вже що пити. Все було позамикане.

Оба мужчини стали радити раду і пустились відтак по короткій розмові, взявшись попід руки як два добрі приятелї на передмістє Сен Жермен. Алькоголь, котрого значну скількість випили, зачав видко ділати. Ішли в три пути, розкладали руками і розмавляли дуже голосно і то завсїгди оба разом. Лекок міг зачути деякі слова з їх злодійскої бесїди; говорили, що можна би „посунути гарну скринку" і що „буде досить гроший, щоби через цїлий тиждень все перевертати до гори ногами".

На вид тих обох віра батька Абсента захитала ся. То мали би бути якісь знатні панове? І він замуркотів:

— Цїла справа провалить ся!

— Не журіть ся, батьку! — відповів єму Лекок. — Я й не розумію, що тоті оба хитрі людцї хотять осягнути своїми маневрами. Але все одно! Тепер коли оба наші пташки разом, то я певний успіху. Розумієте? Коли один полетить, то останесь нам другий, а Жевроль нехай вже тепер довідає ся, по чиїй сторонї була правда, чи по єго, чи по моїй.

Тимчасом оба пяницї зачали іти поволїйше. Коли так приглядали ся пишним палатам на передмістю Сен Жермен, можна було погадати, що они мають як найгірші наміри. Наконець станули в улици де Варрен перед досить низьким муром якогось великого города.

Той чоловік у повстянім капелюсї зачав щось дуже пильно розмавляти з тамтим другим. По єго рухах можна було пізнати, що він пояснює Маєви, що фасада дому, до котрого належав парк, знаходить ся при ул. Ґренель.

— Ну, ну? — замуркотів Лекок. — Доки ж будуть они ще грати тоту комедию?

Они грали єї аж до часу, коли перелїзли через мур. Май станув на плечі свого товариша, підтягнув ся в гору, аж сїв на мурі як на конї, а за хвильку опісля було чути, як він зіскочив до города.

Чоловік в повстянім капелюсї лишив ся на улици і уважав.

Глава трийцять осьма.

Загадочний Май виконав свій намір, який годї було предвидїти, з такою скоростию, що Лекок не мав часу тому перешкодити, ба навіть і подумати о тім. Але як би єго хтось сильно штуркнув, так відозвало ся в нїм нараз якесь прочуте, що єго в сїй хвили стрітило велике нещастє. Постояв десять хвиль як би закаменїлий; але відтак летом блискавки прийшло єму, як би можна направити похибку. Вправним оком змірив віддаль аж до спільника Мая, вискочив і трома скоками був вже коло него.

Чоловік в повстянім капелюсї хотів кричати, але зелїзна рука вхопила єго за горло і не дала єму й писнути. Хотів боронити ся, але один удар колїном в бік повалив єго як дитину на землю і заким він ще мав час опаматати ся, звязали єго, заткали єму рот і на пів задушеного занесли в улицю де ля Шез. Маєви на другім боцї муру не дало анї одно слово анї один проклін о тім знати, що стало ся.

— Отто істория! — замуркотів батько Абсент, котрий так всїм тим був здивований, що навіть і не подумав о тім, щоби подати поміч свому товаришеви. — Отто істория! Хто би то був собі погадав...

— Досить того! — перебив єму Лекок — досить того! Балакати можемо й завтра. Тепер мушу іти. Ви, батьку, лишіть ся тут на варті коло сего города. Коли би Май показав ся

Новинки.

Львів, дня 2-го цьвітня 1907

— Іменованя. Старостами іменовані секретарі Намістництва: Стан. Порт, управитель староства в Живци; Казим. Ґрабовский, управитель староства в Мельцу; старші комісарі повітові: Вікт. Дзерович, Стан. Тебінка, Бол. Пілятовский, Ад. Пувіцкий, Юст. Шведицкий. — Секретарями Намістництва іменовані комісарі повітові: Людв. Ґаспарі, Стан. Бідерман, Тад. Ґавроньский. — Старшими комісарями повітовими іменовані комісарі повітові: др. Володис. Журовский, Володис. Янович, Стеф. Белікевич, Бол. Кудельский, Каз. Спальке, Сев. Дольницкий, Йос. Рібенбавер.

— Надане презенти. Ц. к. Намістництво запрезентувало о. Володимира Ринявця гр. кат. пароха в Лісковатім на опорожнену гр. кат. парохію цісарского наданя в Белзї.

— Духовний концерт, на дохід „Народної Лічницї" під покровительством Є. Екс. Впреосьв. Митрополита Андрея Шептицкого, відбуде ся в четвер дня 11 цьвітня с. р. в сали „Народного Дому" у Львові.

— В справі зелїзницї Золочів-Ушня. Ц. к. Намістництво подає до відома інтересованих, що викази земель, котрі мають бути вивласнені під будову льокальної зелїзницї із Золочева через Сасів до Ушні, разом з плянами будуть виложені до публичного перегляду почавши від 5-го цьвітня с. р. через 14 днїв в громадских урядах в Золочеві, Зарічу, Єлеховичах, Городилові, Сасові і Побочи. Операт проектованих стаций буде виложений в тім самім часї в золочівскім старостві. Заміти против проекту будови і наміреного вивласненя можна внести в часї згаданих 14 днїв на руки староства в Золочеві або на місцї при комісиї, котрої реченець буде оповіщений пізнїйше.

— Метеорольоґічні оповіщеня. Ц. к. міністерство зелїзниць зарядило безплатне оголошуванє телеґрамів віденьского заведеня метеорольоґічного, заповідаюче імовірний стан воздуха найблизшої доби у всїх стациях зелїзничих в часї від 1 цьвітня до кінця падолиста. З сих оголошень може користати не лиш подорожуюча публика, але також і доохрестна людність.

— Руске товариство для охорони еміґрантів. Дня 28 с. м. відбули ся в дух. семинариї у Львові перші загальні збори новозаснованого товариства сьв. Рафаїла для охорони руских еміґрантів. Єсть се філїя головного товариства сьв. Рафаїла у Відни, але має повну автономію. На зборах явилось звиш 80 членів духовної і сьвітскої інтелїґенциї, котра з великим заінтересованєм вислухала вичерпуючого і на основнім досьвідї опертого реферату о. Ганицкого. Товариство має на меті опікуватись тими, котрі рішились на еміґрацию, так під зглядом релїґійним як і материяльним і коли наша суспільність зрозуміє і підопре се нове дїло материяльно (вступаючи як найчисленнїйше в члени) та морально, працюючи в дусї статута товариства, — то можемо мати надію, що змагаючий ся чим раз більше рух еміґрацийний удасть ся попровадити так, як сего добро пароду душевне і материяльне вимагає. Загальні збори вибрали отсей видїл: суд. радник Тит Ревакович (голова), о. др. Жук (заступник голови), п. Любомир Роженьский (секретар), о. Никита Будка (касиєр), др. Кирило Студиньский, о. Фолис, о. А. Пелеьский, о. Стернюк, о. Донарович, о. Яр. Левицкий, др. І. Брик, о. Лиско, о. Ганицкий, др. Левицкий, о. Т. Лежогубский; заступниками видїлових: о. Е. Ваньо, о. Ст. Мохнацкий, о. І. Панківский, о. Боцян і о. М. Коритко. Адреса товариства: Товариство сьв. Рафаїла у Львові, ул. Коперника ч. 36.

— Дрібні вісти. В Турцї над Стрием отворив канцелярию адвокатску др. Омелян Левицкий.— Минувшої пятницї около 10 год. вечером лютила ся коло Більска буря, представляюча рідке з'явище природи: серед гуку громів і сьвітла блискавок, падав густий сніг. — Йосифа Ясеницка, 23 лїтна робітниця шевска при ул. Вірменьскій ч. 30, хотїла з причини нещасливої любови відобрати собі житє, але намір єї ще в пору спостережено і стация ратункова виполокавши їй жолудок, уратувала від смерти. — В послїдних днях покусали пси 13-лїтного Адама Вонсовского, сина муляря на Пасїках і 40-лїтного зарібника Антона Куця на ул. сьв. Мартина. Чи пси були скажені, не знати. Обом подала поміч стация ратункова.

— Траґічна смерть супругів. Із Снятина доносять: Через міст на Черемоши переїзджав із Залуча до Вашковець торговельник вином Юда Вольф Гоффенберґ. На мостї пристанув він, зліз з воза і опер ся о бариеру. Нараз бариєра переломила ся, а Гоффенберґ впав на лїд головою в долину. Ще живого привезено єго до шпиталю в Снятинї, де він на другий день помер, осиротивши жінку і троє дїтий. Жінка з жалю за чоловіком розхорувала ся так тяжко, що й небавком також померла.

— Молода палїйка. Жандармерия в Снятинї арештувала 15-лїтну Марию Карпюківну, котра з мести підпалила дім своєї тїтки Мариї Чичилової в Гарасимові, у котрої служила. При вечери дівчина їла юшку, причім страва капала їй з ложки до миски. За се тїтка вдарила єї по лици та насварила. З мести за сю кару дївчина підпалила сїрничками тїтчину хату. Вітер був тодї сильний, отже чудом можна назвати, що не згоріло цїле село, лише загорода Чичилової.

— В справі загадочної смерти властителя більшої посїлости в Ганківцях, снятиньского повіта бл. п. Чайковского доносять нинї з Кракова: Секция тїла бл. п. Чайковского дала вислїд, виключаючий смерть з причини затроєня при щїпленю в заведеню др. Буйвіда, бо не знайдено в черевній ямі нїяких гнильних огнищ, котрі мусїли би були показати ся зараз по єї отвореню. Не знайдено також зломаної голки, котра після фальшивої чутки мала лишити ся в черевній болонї. Секция виказала деякі зміни в серци, котрі однак не могли викликати так наглої смерти Чайковского. В виду вислїду секциї заряджено розслїди експериментальні, котрі викажуть остаточно, чи Чайковский помер в наслїдок гідрофобії (водобоязни або скаженосіи), чи внаслїдок затроєня їдию спожитої несьвіжої риби.

— Обікража церкви. Вечером дня 24 марта с. р. невислїджений доси виновник вибив шибу у вікнї церкви в Журавниках, львівского повіта, вліз до середини і вкрав з бляшаної пушки 16 К, пів фляшки вина і приготовлену до Служби Божої просфорку а відтак отворив двері і втїк.

— Самоїздом на тамтой сьвіт. Тепер вже й мерцї будуть їхати на тамтой сьвіт самоїздами. Початок до того вийшов з Берлина. Тамошній поліциї предложено сими днями просьбу о позволенє, щоби самоїздами вільно було вивозити мерців на кладовище а рівночасно заїхав перед поліцию для проби чорний самоїзд, зроблений на вид каравана з чорними різьбами з дерева і хрестом на горі. На передї, там де сидить шофер (той, що кермує самоїздом) сиділо двох мужчин позбираних чорно як караванярі. По оглядиню на поліциї поїхав сей ориґінальний самоїздовий караван улицями міста, де найбільший рух і наробив в містї великої сензациї. З сеї нагоди пригадують нїмецкі часописи слова нїмецкого поета: „Мерцї їдуть скоро!" — котрі тепер готові здїйснити ся. Здає ся, що самоїздовий караван повинен передовсїм служити для тих, що на самоїздах карки ломлять, щоби їх і по смерти бодай в першій хвили не позбавити тої приятности, якої надміру уживали за житя.

— Такої станциї всїм би студентам пожелати. В унїверситетскім містї нїмецкім, Галле, стояли на станциї два студенти братя, один студент теольоґії а другий правник, котрий вже розпочинав урядничу практику. Оба братя жили собі дуже добре зі своєю старенькою господинею. Аж ось дві недїлї тому назад стара бабуся померла, але вмираючи не забула на своїх студентів. Коли отворено завіщанє старухи, показало ся, що она записала обом студентам не лиш свій дім, але ще й 18.000 марок до того.

знову, то зловіть єго й не пустіть. Памятайте, щоб не дали єму втечи.

— Розумію. Але що зробимо з отсим?

— Поки що може там лежати, де лежить. Я єго добре звязав, отже нема обави. Коли надійде поліцийна патруля, то єго віддасте.

В сїй хвили почули ся від улицї Ґренель тяжкі кроки, як би хтось в такт ішов.

— То поліцийна патруля! — сказав батько Абсент.

— Ледви чи поліция; хиба би я мав якесь особливе щастє.

Лекок таки мав щастє... прибігли два поліцаї; Лекок розповів їм коротко, що було потреба. Умовили ся, що один відведе того чоловіка в повстянім капелюсї до поліцийного комісарияту а другий з батьком буде ждати на Мая.

— А тепер — сказав Лекок — біжу на улицю Ґренель та нароблю крику. До котрого дому належить той город?

— Що? — сказав на то один з поліцаїв; — то ви не знаєте, що то парк князя Сермез, того грубого мілїонера, давнїйшого приятеля...

— Знаю, знаю — сказав Лекок.

— Той злодій — відозвав ся другий поліцай — що переліз тут через мур, має незлий нюх. Там сего вечера приняте — як впрочім що понедїлка — і цїлий дім був повен гостий.

— Та ще й не всї порозходили ся — додав другий поліцай. Коли ми переходили попри той дім, стояло ще перед дверми пять чи шість возів.

Лекок побіг так скоро, як лиш міг. Він то зрозумів, що Май не переліз через мур, щоби красти, лиш в тїй надії, що позбуде ся тих, що за ним слїдили. Можна було дуже побоювати ся того, що він серед загального заколоту в часї приняття видобуде ся на улицю Ґренель! Тодї, розуміє ся, удало би ся єму втечи.

Величезна фасада дому Сермезів, збудованого з княжою величавостию, була ще ясно осьвітлена, але з подвіря виїхав був якраз послїдний віз з гостями а льокаї повиходили з драбинками, щоби погасити ліхтарні від сторони улицї. Дверник, хлописко як дуб, на котрого лици пробивала ся безконечна гордість, з ліберії вишиваної золотом, хотів якраз замикати обі половини тяжких головних дверий.

Лекок приступив до того імпонуючого чоловіка і спитав:

— Чи се дім Сермез?

Дверник лишив свою роботу і змірив зухвалого волоцюгу від ніг до голови. Відтак сказав простакувато:

— Раджу тобі, любчику, забирай ся, звідкись прийшов! Я не люблю, щоби хтось зі мною жартував і маю під рукою спорий запас держаків з мітел.

Лекок забув був таки зовсім, що має на собі одїнє волоцюги.

— Ах так! — сказав він. — Але я не той, на якого подобаю. Я урядник з кримінальної поліциї, називаю ся Лекок а тут мій значок, коли не вірите моїм словам. Я хотів вам сказати, що якийсь злочинець вліз до вас через мур від парку!

— Злочинець!!

Молодий поліцист подумав собі, що трошки пересади не завадить, і відповів:

— А так, і то один із найнебезпечнїйших: убийник, на котрого руках налипла кров з трох людий. Ми якраз зловили єго спільника, що поміг єму перелізти через мур.

Рубіни на носї дверника очевидячки побіблїдли і він вистогнав:

— То мушу зараз скликати всю службу.

Рівночасно витягнув він руку, щоби задзвонити, але Лекок не дав і сказав:

— Насамперед ще одно слово! Чи не міг злочинець перейти через сей дім і неспостережено втечи сими дверми? В такім случаю був би вже далеко!

— Неможливо!

— Але...

— Позвольте, я знаю що говорю. Насамперед вихід з парку замкнений; єго отвирають в день великих принятий, але нїколи в понедїлки. Відтак мій пан вимагає, щоби я в той день, коли бувають гостї, стояв на порозї. Ще нинї менї то пригадував.

— Коли так — сказав Лекок трохи успокоєний, то може знайдемо того злочинця. Дайте знати службі, але не дзвоніть. Чим менше крику, тим більша надія на успіх.

(Дальше буде).

— **Руске Товариство педаґоґічне,** найбіднійше може зі всїх руских товариств, жиє — сказатиб можна — з милостинї; членьскі вкладки не покривають навіть і десятої части розходів товариства. Хоч з року на рік прибуває товариству членів, то в більшій мірі зростає число Добродїїв, котрі своїми щедрими жертвами піддержують Товариство і дають єму спромогу вести дальше почате діло. Тай і тепер один з таких добродіїв, котрого імени товариству не велено назвати, один з нечисленних руских дідичів жертвував на будову бурси книжочку щадничу на 2000 К, разом з відсотками за цїлий рік. Імени сего великодушного добродія легко догадає ся кождий, кого лиш займає слїджене за тим, від кого дістають многі товариства і бурси що року щедрі підмоги. Патріотичне сьвященьство нараївского деканата зложило з нагоди пращаня свого декана Високопреподобного о. Александра Танчаковского 500 К, з чого призначено на будову бурси 300 К, а на школи товариства 200 К. Тим своїм звістним, хоч не названим добродіям складає товариство отсим горячу подяку, виручуючи в тім і цїлу нашу суспільність, бо жертви сї зложені в єї користь. — При сій нагоді складає товариство також щиро сердечну подяку і патріотичним колядникам з Кривенького, котрі на будову заколядували 33.35 корон.

— **80.000 трупів в однім гробі.** В місті Мілянї (Медиолянї, в північній Італії) внутр тих кріпостних валів, що побудовані Іспанцями перед 250 роками окружали старе місто, а поза котрі теперішне місто розширило ся вже на цїлі кільометри далеко, знаходить ся один величезний гріб, в котрім знайшло приміщенє — на вічний упокій — 80.000 трупів. Єсть то спадщина з давних добрих часів, котра теперішній радї міста наробила немало клопоту і видатків. Справа ся має й культурно-історичне значінє.

Міляньский шпиталь має коло брами званої Порта Вітторія ґрунт, на котрім стоїть каплиця з підсїнєм на стовпах довкола неї, котру задля єї круглої будови називають „ротундою" — la Rotunda. Тут хоронив — коли так можна сказати — шпиталь давними часами своїх мерців, а поправдї викидав їх, щоби не мати богато з ними заходу і видатків. Бо подумаймо собі: цїле кругле підсїнє має під сподом муровану пивницю, подїлену на 79 склеплених пересїків або комор, до котрих єсть приступ лиш крізь один однесенький отвір в стели. Крізь тоту діру вкидувано до середини трупи, котрі там так укладали ся, як впали, до кождої комори около 1000 трупів. Комори ті суть на 8 метрів довгі, відповідно до ширини підсїня на горі, $4^1/_2$ метра широкі і 4 метри високі. Коли одна комора була вже зовсїм повна, вкидано трупів до другої, аж наконець всї комори заповнено. В той спосіб позбувано ся в Мілянї мерців ще не так то дуже давно, бо в роках від 1700 до 1783 і в той спосіб наскидано там около 80.000 трупів.

З часом забули люди на той масовий гріб і аж перед кількома роками, коли управа шпиталю хотїла щось будувати, відкрито ті комори зі страшним їх змістом. Задля того, що комори були муровані і приступ воздуха був дуже малий, трупи гнили лиш дуже поволи. Коли отворено одну таку комору, пішов з неї страшенний смрід і настала оправдана обава, що для жителів міста може настати грізна небезпечність. Пробовано отже знищити розгнилі трупи за помочию поливаня їх квасами; але з того зробило ся лиш так гидке болото, що не можна було знайти робітників, котрі би схотїли єго вичерпувати. Треба було комори замкнути і придумувати якийсь инший спосіб очищеня сих ориґінальних гробниць. Аж тепер то остаточно удало ся. Професор хемії в міляньскій політехніцї, Меноцці і начальник міського санітарного відділу др. Уфредуцці піддали гадку, щоби очищувати ті комори розпаленим воздухом. Отже від двох місяців працюють там після слїдуючої методи: розпалений аж до 200 степенів воздух впроваджують до комори; внаслїдок того тлїють трупи і роблять ся ґази, котрі ловить вентилятор, спроваджує їх до кондензатора і чистника а звідси до печи, в котрій они згарають, і так послїдні нешкідливі ґази виходять у воздух. В коморі остає ся лиш сам чистий десинфекціонований попіл, котрий ночию набирають на вози і вивозять на кладовище. В той спосіб вивезено вже 400 возів, кождий по 40 метричних сотнарів а за кілька недїль буде вся робота скінчена.

— **Не мав охоти ждати.** На площи сьв. Марка у Венеції застрілив ся оногди в само полудне якийсь молодий чужинець; куля з револьвера пробила наскрізь серце і він згинув на місци. В кишени самоубийника знайдено карточку, на котрій написав власноручно, що називає ся Едвард Штрая, єсть родом з Гамбурґа, має 150.000 марок майна і єсть на тїлї і на души здоров, але не має охоти ждати так довго, аж помре природною смертию.

— **Нещаслива пригода.** Дня 16 марта с. р. около 9 год. вечером в Дорогомишли яворівского повіта показував Федько Лода своїм сусїдам револьвер, котрий привіз з Прус. Не знаючи однак, що револьвер набитий, обходив ся з ним так неосторожно, що револьвер вистрілив і куля поцїлила стоячого побіч сина Андруха в черево, що стало ся причиною смерти по 22 годинах в шпитали в Любачеві, куди батько єго зараз відвіз.

† Померли: о. Михайло Ростович, парох у Волковиї, балигородского деканата, упокоїв ся дня 30 марта с. р., на пятнистий тиф в 41-ім роцї житя а 12-ім сьвященьства.

Телеґрами.

Букарешт 2 цьвітня. В цїлім краю панує спокій. Не донесено о ніякім новім случаю підпаленя або рабунку. Всюди арештовано богато підозріних або виноватих осіб. Арештовано також богато проводирів. В окрузї Олту учителї підпирають правительство в успокоюваню людий. Сподївають ся, що спокій на стільки вже заведено, що буде можна розпочати весняні роботи.

Петербург 2 цьвітня. (П. Аґ.). В Москві ухвалили студенти резолюцию звернену против заказу устроювати збори політичні в будинку університету. Університет московский буде імовірно в осени замкнений. — В Києві має рух серед студентів тамошного університету революцийний характер. Студенти відгрожують ся професорам. Замкненє університету єсть імовірне. Професори медицини в Петербурзї жалують ся на брак образованя у асистентів. Богато професорів екзамінаторів, котрі спалили якусь часть студентів при іспитах, одержали вироки смерти.

Ліон 2 цьвітня. Відбув ся тут конґрес францусских революціоністів. Ухвалено резолюцию за загальним миром і против війни з жаданєм постійної працї в цїли зменшеня тягарів на мілїтаризм у всїх краях. В иншій резолюції висказано гадку, що змаганя, щоби викликати генеральний страйк, уважають за небезпечні. Зі взгляду на межинародний характер капіталїзму мусять і робітники бути межинародні.

Москва 2 цьвітня. Вчера відбув ся в присутности послів до Думи Кізеветтера і Йорданьского та при участи дуже численної публики похорон Йоллоса. Зложено богато вінців, між иншими і від партиї кадетів. По промові рабина пішов похід на кладовище. Над гробом промавляло 30 бесїдників.

Петербург 2 цьвітня. На смоленьскім кладовищи відбув ся похорон бувшого міністра справ заграничних Лямбсдорфа при участи міністра справ заграничних Ізвольского і дипльоматів. Цар і цариця-вдовиця прислали вінцї.

Константинопіль 2 цьвітня. О вибуху бомби доносять, що настав він на головній улици Пери, напротив анґлїйскої школи і філії оттоманьского банку та недалеко великого францускoго базару „Bon Marche". На щастє вибух настав по 8-ім годинї вечером, коли рух на улицях був слабий. Доси не знати, в який спосіб кинено бомбу; здає ся, що кинено єї з першого поверха якогось дому. По останках бомби пізнали, що она була вироблена в краю і наповнена калїхльоріком. Доси стверджено 12 случаїв зраненя. Кілька лекше зранених осіб боїть ся зголосити ся в поліциї. Серед зранених єсть богатий Вірменин Андон бей Кечоґлу, котрий від многих лїт єсть тайним аґентом правительства; здогадують ся отже, що замах був против него вимірений. Кілька осіб арештовано.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам **Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

Сьвіжий Мід

десеровий курапийний найлучший, твердий або плинний, (патока) з власних пасік 5 клґ. 6 К 60 сот. оплатно.

Коріневіч, ем. учит.

Іванчани п. л.

Інсерати

принимає

Аґенция дневників

Ст. Соколовского

Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

БІЛЄТИ ІЗДИ

на всї зелїзниці

краєві і заграничні

продає

Аґенция зелїзниць держ. Ст. Соколовского,
Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Головна

Аґенция дневників і оголошень

у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймає

пренумерату на всї дневники

краєві і заграничні

по цінах оригінальних.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).